

"I talked to God in a phonebox on my way home"

De laatste tijd, tijdens atelier bezoeken en tentoonstellingen bekijken, viel het me op dat er veel kunstenaars bezig zijn met landschappen, stadslandschappen en de natuur, op een manier die haast doet denken aan de Romantiek uit de 19e eeuw: de natuur als overweldigend verschijnsel tegenover de nietigheid van de mens.

Dat mij dat opviel kwam niet doordat deze kunstenaars ineens dit soort dingen waren gaan schilderen, tekenen of fotograferen, want in de meeste gevallen zijn ze hier al vele jaren mee bezig.

Nee, dat had alles te maken met mijn perceptie van de wereld om me heen. De laatste jaren lijkt het wel of er een steeds groter gedeelte van de nieuwsinformatie gaat over het menselijke geweld en natuurrampen, waardoor het ook lijkt alsof dit steeds meer toeneemt.

De daarbij horende gevoelens van angst en verlangen maakten dat deze kunstenaars mij opvielen en deden mij verlangen naar het relativeren van het menselijk handelen. Deze 2 naast elkaar staande, zich erg opdringende nieuwsfeiten leken wel te willen zeggen dat de mens nog zo druk kan doen, de wereld wel zo flexibel is, dat die zich aanpast, het enige dat verloren zal gaan is de mens zelf.

Met dit uitgangspunt is deze tentoonstelling gemaakt en zijn de werken van de verschillende kunstenaars uitgezocht. De natuur zou de mens moeten relativeren, soms te zien door de sporen die mensen hebben achtergelaten, alsof ze er snel vandoor moesten in het werk van Geer vd Klugt en Isabella Werkhoven, maar ook in het werkproces van een tekening bij Erik Odijk, die maanden geconcentreerd een overwoekerend boslandschap tekent, waar nog nooit iemand is geweest behalve hijzelf tijdens het maken. Of nog een stapje verder, de verhouding proberen te ontdekken tussen de natuur en het maken van een beeld door de kunstenaar, wat ook weer een spoor is die hij nalaat, de kunstmatigheid daarvan te benadrukken in intense kleuren bij Marit Dik, of een bijna "net echt" en daardoor helemaal niet, bij Eelco Brand.

En als de mens wel zichtbaar is, indirect, op afstand om hem te bestuderen bij het ten onder gaan, bij Joop Stok, of afwachtend op wat er gaat gebeuren, gewoon de dingen doen, terwijl de dreiging al op de achtergrond aanwezig is bij Ellen Kooi.

Dit is de aanleiding om deze tentoonstelling te maken en ik ben benieuwd of naast de verhalen die de afzonderlijke werken vertellen, er zich door de combinaties van deze werken nog een ander verhaal zal loszingen boven deze tentoonstelling en wat de exacte formulering ervan zal zijn. Ik heb de aanzet gegeven, nu moeten de werken het verder doen.

Jans Muskee